William Gibson

Piaţa în iarnă

vol. CHROME (Burning Chrome, 1986)

Plouă mult, aici sus; în unele zile de iarnă, soarele nu răzbate deloc, este doar de un cenuşiu neclar, luminos. Sunt însă şi zile când parcă se trage cortina şi eşti orbit de trei minute de soare şi munţi suspendaţi, genericul unui film făcut de însuşi Dumnezeu. Aşa era în ziua când mi-au telefonat agenţii ei, tocmai din inima piramidei placată cu oglinzi de pe Beverly Boulevard, ca să-mi spună că ea se contopise cu reţeaua, făcuse pasul final, iar *Regii Somnului* mergea pe-a treia distincţie de platină. Eu montasem cea mai mare parte din *Regi,* alcătuisem harta creierului şi-o parcursesem cu modulul de transfocare rapidă, aşa încât încasam o parte din drepturi.

Nu, am rostit, nu. După aceea, da, da, şi am întrerupt convorbirea. Mi-am îmbrăcat haina şi-am coborât treptele, câte trei o dată, la cel mai apropiat bar şi o rupere de film de opt ore, încheiată pe o terasă din beton, la doi metri deasupra miezului nopţii. Apa lui False Creek. Luminile oraşului, aceeaşi cupolă sură de cer, acum mai mică, iluminată de neoane şi vapori de mercur. Ningea, cu fulgi uriaşi, dar rari, ce dispăreau fără urmă atunci când atingeau undele întunecate. Mi-am privit picioarele şi am văzut vârfurile lor peste muchia betonului, şi apa dintre ele. Purtam încălţăminte japoneză, nouă şi scumpă, cizmuliţe Ginza din piele de mănuşi, cu bombeurile protejate cu cauciuc. Am rămas acolo multă vreme, înainte să păşesc îndărăt.

Deoarece ea era moartă şi eu o lăsasem să plece. Pentru că acum era nemuritoare şi eu o ajutasem să devină aşa. Şi pentru că ştiam că avea să-mi telefoneze, dimineaţa.

Tata era tehnician audio, maistru tehnician. Intrase în branşă de multă vreme, chiar dinaintea digitalelor. Procesele de care se ocupa erau parţial mecanice, având particularitatea aceea ţăcănitoare, cvasivictoriană, existentă în tehnologia secolului douăzeci. În esenţă, era un fel de strungar. Oamenii îi

aduceau înregistrări audio şi el transpunea sunetele în şănţuleţe, pe un disc lăcuit. După aceea, discul era placat electrolitic şi folosit pentru construirea unei matriţe, care ştanţa plăcile, discurile acelea negre din magazinele cu antichităţi. Mi-l amintesc spunându-mi odată, cu câteva luni înaintea morţii, că anumite frecvenţe — mi se pare că le numea accidentale — puteau arde cu uşurinţă capul, capul tăietor al strungului. Capetele respective erau incredibil de costisitoare şi distrugerea lor se putea preveni cu ceva denumit accelero-metru. La asta mă gândeam, stând acolo, cu vârfurile cizmelor deasupra apei: capul acela, arzându-se.

Deoarece asta îi făcuseră.

Şi asta fusese dorinţa ei.

Pentru Lise nu exista accelerometru.

Îndreptându-mă spre pat, am decuplat telefonul. Am făcut-o cu capătul util al unui tripod de studio vest-german, a cărui reparaţie avea să mă coste salariul pe o săptămână.

M-am trezit, nu ştiu după cât timp, şi-am luat un taxi înapoi, pe insula Granville, la Rubin.

Într-un mod de nimeni înţeles pe deplin, Rubin este un maestru, un dascăl, ceea ce japonezii numesc un *sensei.* De fapt, este un artist al gunoaielor, al resturilor, al deşeurilor, al oceanului acela de obiecte abandonate pe care pluteşte veacul nostru. *Gomi no sensei.* Maestrul rămăşiţelor.

De data aceasta, l-am găsit stând ghemuit pe vine între tamburii a două maşini cu aspect malefic, pe care nu le mai văzusem, membre de păianjeni ruginite, pliate deasupra constelaţiilor de conserve goale pescuite din pubelele Richmondului. Niciodată nu-şi denumeşte încăperea „studio", şi nici el nu se consideră artist. „Mă prostesc şi eu", aşa se autodescrie, apreciindu-şi activitatea drept un fel de extensie a unei plictisite după-amiezi de adolescent, petrecută în garajul tatălui. Rătăceşte prin spaţiul acela ticsit şi dezordonat, un soi de mini-hangar cârpit pe partea dinspre apă a Pieţii, urmat de cele mai inteligente şi agile dintre creaturile sale, precum un Satan vag blajin, aplecat asupra elaborării unor procese şi mai stranii, în Infernul său de *gomi.* L-am văzut pe Rubin programându-şi construcţiile să identifice şi să profere injurii la

adresa pietonilor care poartă veşmintele unui anumit designer la modă; altele îndeplinesc misiuni mai obscure, iar câteva par realizate pur şi simplu în scopul de-a se autodistruge la modul cel mai gălăgios cu putinţă. Rubin este aidoma unui copil; de asemenea, are o cotă ridicată în galeriile de artă din Tokio şi Paris.

I-am spus despre Lise. Nu m-a oprit, m-a lăsat să mă descarc, apoi a încuviinţat.

— Ştiu. Un bulache de la CBC a sunat de vreo opt ori. Sorbi dintr-o ceaşcă ştirbă. Vrei Wild Turkey cu sifon?

— De ce te-au sunat pe tine?

— Pentru că numele meu apare la sfârşitul *Regilor.* Dedicaţie.

— Încă nu l-am văzut.

— Ea a-ncercat să te sune?

— Nu.

— Os-o facă.

— Rubin, e moartă. Deja au incinerat-o.

— Ştiu, rosti el. Şi-o să te caute.

Gomi.

Unde se opreşte *gomi* şi unde începe lumea? Acum un secol, japonezii nu mai aveau spaţiu pentru *gomi î*n jurul lui Tokio, aşa că au avut ideea să-l obţină chiar din *gomi.* Prin 1969 îşi construiseră în golful Tokio o insuliţă din *gomi* şi-o botezaseră Insula Viselor. Oraşul continua să deverseze nouă mii de tone pe zi, de aceea au continuat cu Noua Insulă a Viselor, iar astăzi coordonează întregul proces, şi alte Japonii se înalţă din Pacific. Rubin priveşte toate astea la emisiunile de ştiri şi nu comentează absolut nimic.

N-are nimic de spus despre *gomi* Este mediul lui, aerul pe care-l respiră, unde a înotat toată viaţa. Bântuie prin Marele Rezervor, într-un soi de camionetă dezaxată, tăiată dintr-un Mercedes vechi, fost transportor de scară de aeroport, cu acoperişul pierdut sub un sac din cauciuc, care se bălăngăne, pe jumătate umplut cu biogaz. Caută obiecte potrivite ideilor ciudate, mâzgălite în interiorul craniului său de ceea ce-i slujeşte drept Muză. Aduce a-casă alt *gomi.* Parţial, acesta e încă operativ. Parţial, este aidoma Lisei, uman.

Am întâlnit-o pe Lise la una dintre petrecerile lui. Rubin dădea multe petreceri. El însuşi nu părea că se distrează, însă atmosfera era excelentă. În toamna aceea pierdusem numărul trezirilor pe o placă din poliuretan, în uruitul străvechiului espresso al lui Rubin, un behemoth mătuit deasupra căruia se afla un vultur mare, cromat, zgomotele reflectându-se din pereţii de tablă ondulată, totuşi extrem de liniştitoare şi aducătoare de siguranţă: se face cafea. Viaţa merge înainte.

Primul loc unde am zărit-o: Zona Bucătăriei. Nu prea i se potrivea denumirea, doar trei frigidere, o plită şi un cuptor convectiv defect, adus o dată cu *gomi.* Prima oară când am zărit-o: deschisese frigiderul de bere, lumina se revărsa dinăuntru şi am văzut pomeţii obrajilor şi linia hotărâtă a gurii, însă am observat şi sclipirea întunecată a policarbonului de la încheietura mâinii, şi bătătura lucioasă, unde freca exoscheletul. Prea beat să analizez, să înţeleg ce era, ştiam doar că nu-i o distracţie. De aceea, am procedat aşa cum obişnuiau oamenii să-i facă Lisei şi m-am comutat în alt film. Am schimbat direcţia spre vin, pe tejgheaua de lângă cuptor. Nici n-am privit îndărăt.

Dar ea m-a găsit iarăşi. A venit după mine peste două ore, slalomând printre trupuri şi gunoaie, cu graţia teribilă programată în exoschelet. Atunci, privind-o cum se apropie, am priceput ce era; prea stânjenit s-o evit, să fug, să mormăi vreo scuză şi să plec. Ţintuit acolo, cu braţul în jurul unei fete pe care n-o cunoşteam, în vreme ce Lise înainta — era *purtată,* cu delicateţea aceea batjocoritoare — drept spre mine, ochii arzându-i de wizz, iar fata mi se strecurase de sub mână, dispărând cu o panică tăcută, şi Lise s-a oprit înaintea mea, rigidă în protezele de policarbon de grosimea unui creion. Privind-o în ochi, îi puteai auzi sinapsele ţiuind, un strigăt imposibil de acut, pe măsură ce wizzul îi deschidea fiecare circuit al creierului.

— Du-mă acasă, rosti ea, şi cuvintele mă şfichiuiră precum un bici. Cred că am clătinat din cap. Du-mă acasă.

Existau acolo multe niveluri de durere, şi subtilitate, şi o uimitoare cruzime. Atunci am ştiut că niciodată nu fusesem detestat atât de profund şi amănunţit pe cât mă ura acum fata aceea schiloadă, urându-mă pentru felul cum o privisem, apoi îmi ferisem ochii, lângă frigiderul plin cu bere al lui Rubin.

De aceea — dacă aceasta e o expresie potrivită — am făcut unul dintre lucrurile despre care nu pricepi niciodată de ce le-ai făcut, deşi ceva din tine ştie că n-ai fi putut proceda altfel.

Am dus-o la mine.

Am două camere într-un vechi imobil tip stelaj, pe colţul dintre Strada Patru şi MacDonald, la etajul zece. De obicei, ascensoarele funcţionează, iar dacă stai pe balustrada balconului şi te laşi pe spate, în exterior, ţinându-te de colţul clădirii de alături, poţi zări o feliuţă verticală de ocean şi munte.

Nu rostise nici un cuvânt pe drumul de la Rubin, iar eu mă trezisem îndeajuns ca să să simt extrem de stânjenit, descuind uşa şi poftind-o înăuntru.

Primul lucru pe care l-a zărit a fost modulul portabil de transfocare rapidă, adus cu o seară în urmă de la Pilot. Exoscheletul a purtat-o peste mocheta prăfuită cu acelaşi mers, asemănător cu al unui manechin pe stradă. Departe de hărmălaia petrecerii, îl puteam auzi clincănind încetişor. A rămas locului, privind modulul. În poziţia aceea, întrezăream coastele exoscheletului, le distingeam pe spatele ei, prin pielea neagră, uzată, a jachetei. Una dintre maladiile acelea... Fie una veche, dintre cele pe care nu le-au dibuit niciodată complet, fie una recentă — tipul vădit ambiental — de-abia botezată. Lipsită de scheletul suplimentar, nu putea face nici o mişcare, iar acesta îi era cuplat direct la creier, printr-o interfaţă mioelectrică. Protezele din policarbon, aparent fragile, îi deplasau braţele şi picioarele, însă un sistem mult mai subtil se ocupa de degetele subţiri, prin inserţii galvanice. Mi-am amintit de nişte picioare de broaşte tresărind, văzute în liceu, pe o casetă de laborator, apoi m-am detestat pentru asta.

— Este un modul de transfocare rapidă, a rostit ea cu un glas nemaiauzit până atunci, îndepărtat, şi m-am gândit că poate wizzul îşi pierdea tăria. Ce caută aici?

— Mă ocup de montaj, am răspuns, închizând uşa.

— Auzi, auzi, râse ea. De montaj... Unde?

— Pe Insulă. Îi zice Pilotul Autonom.

Se întoarse; apoi, cu mâna pe şoldul împins în afară, se legănă — fu legănată — şi wizzul, ura şi o teribilă parodie de lascivitate mă străpunseră dinspre ochii aceia cenuşii, decoloraţi.

— N-ai vrea să fuţi şi tu ceva, maestre?

Am simţit cravaşa coborând iarăşi, dar nu aveam s-o mai încasez încă o dată. Am privit-o cu răceală, de undeva din miezul amorţit de bere al trupului meu umblător, vorbitor, cu membre vii şi pe de-a întregul banal, iar cuvintele au ieşit precum scuipatul:

— Ai putea să simţi, dacă ţi-aş trage-o?

Lovit în plin. Poate că a clipit, totuşi a rămas inexpresivă.

— Nu, mi-a răspuns, însă uneori îmi place să privesc.

Rubin stă la fereastră, la două zile după moartea ei în Los Angeles, privind fulgii care cad în False Creek.

— Deci nu v-aţi culcat niciodată?

Unul dintre trage-mpingele lui, micuţele şopârle Escher pe rulmenţi, traversează masa prin faţa mea, ondulându-se.

— Nu, rostesc şi este adevărat. Apoi râd: Totuşi ne-am cuplat direct. Atunci, în prima noapte...

— Eşti nebun, comentează el oarecum aprobator. Putea să te-omoare. Ţi s-ar fi putut opri inima sau respiraţia... Revine la geam: Nu te-a căutat încă?

Ne-am cuplat direct.

N-o mai făcusem până atunci. Dacă m-aţi fi întrebat de ce, v-aş fi spus că eram monteur, iar aşa ceva nu era profesional.

Adevărul ar fi fost mai degrabă următorul:

În meseria mea, meseria legală — n-am făcut niciodată porno — produsele brute, neprelucrate, le numim vise oarbe. Visele oarbe sunt creaţii neurale, provenind din niveluri ale conştiinţei la care majoritatea oamenilor n-au acces decât în timpul somnului. Totuşi, artiştii, cei cu care lucrez la Pilotul Autonom, sunt capabili să străpungă tensiunea superficială, să plonjeze în adânc, în adânc şi-n afară, în oceanul lui Jung, aducând visele. S-o scurtez: presupun că anumiţi artişti au făcut dintotdeauna acest lucru, indiferent în ce domeniu, însă neuroelectronica oferă acces la experienţă, iar reţeaua scoate totul pe fir, de aceea le putem împacheta, vinde şi vedea cum se comportă pe piaţă. Cu cât se schimbă mai mult lucrurile... Asta-i una dintre expresiile favorite ale tatei.

De obicei, primesc materia primă într-o situaţie de studio, filtrată prin aparatură de câteva milioane, şi nici măcar nu sunt nevoit să-l văd pe artist. Ceea ce oferim consumatorilor este structurat, echilibrat, transformat în artă. Încă există oameni îndeajuns de naivi pentru a crede că le-ar plăcea să se cupleze direct cu fiinţa iubită. Bănuiesc că majoritatea adolescenţilor încearcă s-o facă, măcar o dată. Bineînţeles, este uşor de realizat; magazinele de electronice Radio Shack vă pot vinde cutia, electrozii şi cablurile. Însă eu n-o făcusem niciodată. Iar acum, gândindu-mă, nu-s aşa sigur că pot explica motivul. Sau că măcar doresc să încerc.

Ştiu de ce-am făcut-o cu Lise, de ce m-am aşezat lângă ea pe salteaua mexicană şi-am conectat legătura optică în mufa de pe spinare, pe muchia dorsală a exoscheletului. Era sus, la baza gâtului, ascunsă de părul negru.

Cauza era că ea se pretindea artistă, iar eu nu înţelesesem că ne încleştasem, cumva într-o luptă totală, şi *nu* aveam să pierd. Poate vi se pare lipsit de sens, dar n-aţi cunoscut-o niciodată sau aţi cunoscut-o prin intermediul *Regilor Somnului,* ceea ce nu-i acelaşi lucru. N-aţi simţit niciodată foametea ei, redusă la o nevoie oarbă, hidoasă prin unicitatea ţelului urmărit. Dintotdeauna m-au înspăimântat oamenii care ştiu *exact* ceea ce doresc, iar Lise ştiuse de mult timp ce dorea şi nu voia absolut nimic altceva. Şi-mi era teamă, atunci, recunosc că mă temeam şi vizionasem destule vise străine în cabina de mixaj a Pilotului Autonom, ca să ştiu că monştrii interiori ai celor mai mulţi indivizi nu sunt decât prostii, lucruri ridicole în lumina calmă a propriei conştiinţe. În plus, eram încă beat.

Mi-am pus trozii şi m-am întins spre tasta modulului. I-am închis funcţiile de studio, transformând, temporar, optzeci de mii de dolari de electronică japoneză în echivalentul unei cutiuţe Radio Shack.

— Dă-i, am spus şi-am atins tasta.

Cuvinte... Cuvintele nu-s îndeajuns. Sau, poate, vag, dacă aş fi ştiut măcar cum să-ncep să descriu ce-a ieşit din ea, ce-a făcut...

În *Regii Somnului* există un segment; ţi se pare că eşti pe o motocicletă, noaptea, fără lumini, dar cumva n-ai nevoie de ele, gonind pe o autostradă ce şerpuieşte de-a lungul unei faleze abrupte, atât de rapid încât te afli într-un con de tăcere, cu

tunetul motorului pierdut înapoia ta. Totul pierdut înapoia ta... În *Regi* durează numai o clipită, dar este unul dintre miile de lucruri pe care ţi le aminteşti, la care revii, pe care le încorporezi în propriul tău vocabular de sentimente. Ceva uluitor… Libertate şi moarte, acolo, chiar acolo, pe muchie de cuţit, marea...

Eu am recepţionat versiunea-mamă a scenei, o goană dementă, chestie adevărată, nebunia ucigaşă şi neprelucrată, explodând într-un vid ce duhnea a sărăcie, a lipsă de iubire şi obscuritate.

Iar asta era ambiţia Lisei, goana aceea, *văzută dinăuntru.*

Totul a durat patru secunde.

Şi, desigur, ea câştigase.

Mi-am scos trozii şi am fixat peretele, posterele înrămate, cu ochii umezi tremurând.

N-o puteam privi. Am auzit-o deconectând legătura optică. Am auzit exoscheletul scârţâind, când a ridicat-o de pe canapea. L-am auzit ticăind încetişor, purtând-o în bucătărie după un pahar de apă.

Apoi am început să plâng.

Rubin introduce o sondă subţire în pântecul cu rulment al unui trage-mpinge leneş şi cercetează circuitul prin ochelari-lupă cu lămpi miniaturale, fixate pe tâmple.

— Şi? Te-a prins.

Înalţă din umeri şi ridică privirea. S-a lăsat întunericul, iar cele două raze gemene îmi împung ochii; se simte o umezeală friguroasă în magazia lui din tablă de oţel, şi o sirenă de ceaţă răsună undeva, departe, peste ape.

— Şi?

Este rândul meu să strâng din umeri.

— Asta-i... Altceva ce era să fac?

Razele se apleacă înapoi către inima din siliciu a jucăriei defecte.

— Atunci e bine. A fost o alegere adevărată. Adică, ea era hotărâtă s-ajungă ceea ce este. Tu ai ajutat-o s-ajungă acolo unde-i acum, în aceeaşi măsură în care a făcut-o modulul ăla. Dacă nu te găsea pe tine, tot ar fi găsit pe cineva...

Am căzut la înţelegere cu Barry, monteurul-şef, pentru douăzeci de minute la ora cinci, într-o dimineaţă rece de septembrie. Lise a venit şi m-a iubit cu aceeaşi chestie, însă acum eram pregătit cu filtre şi hărţi ale creierului şi n-a trebuit să simt nimic. Mi-a luat două săptămâni să disec minutele în camera de montaj, să tai imaginile ei pentru a obţine ceva ce-i puteam arăta lui Max Bell, proprietarul Pilotului.

Bell nu fusese încântat când îi explicasem ce făcusem, câtuşi de puţin încântat. Monteurii nonconformişti pot reprezenta o problemă; în cele din urmă, cei mai mulţi dintre ei cred c-au găsit viitorul star, următorul monstru sacru, şi-atunci încep să irosească timpul şi banii. Încuviinţase din cap când îmi terminasem pledoaria, apoi îşi scărpinase nasul cu capacul unei carioci roşii.

— Îmhî. M-am prins. Cel mai tare lucru de când le-au crescut peştilor picioare, este?

Dar s-a cuplat, şi când forşpanul soft pe care-l pregătisem a sărit afară din fanta Braun-ului de birou, Max fixa peretele cu o privire pierdută.

— Max?

— Îm-m?

— Ce crezi?

— Ce...? Am... Cum ziceai c-o cheamă? A clipit: Lise? Pentru cine ziceai c-a semnat?

— Lise. Pentru nimeni, Max. Deocamdată n-are nici un contract.

— Iisuse Hristoase... Continua să privească în gol.

— Ştii cum am găsit-o? întrebă Rubin, împleticindu-se printre cutii scâlciate din carton, în căutarea comutatorului de lumină.

Cutiile sunt umplute cu *gomi* atent sortat: baterii cu litiu, condensatori de tantal, conectoare FR, plăci de sticlo-textolit, transformatoare ferorezonante, benzi de semi-conductori, bare colectoare... O cutie este plină cu capetele retezate a sute de păpuşi Bărbie, alta cu apărătoare blindate industriale, asemănătoare cu mănuşile unor sca-fandre spaţiale. Lumina inundă încăperea şi un fel de călugăriţă Kandinski, din tablă

tăiată manual şi vopsită, îşi răsuceşte capul de mărimea unei mingi de golf spre becul puternic.

— Eram prin Granville, continuă el, după *gomi, î*ntr-o fundătură, şi-am găsit-o acolo. Am văzut scheletul... ea n-arăta prea bine şi-am întrebat-o dac-a păţit ceva. Nimic... A-nchis ochii. Nu-i genul meu, mi-am zis. Întâmplător, peste vreo patru ore am trecut iar pe-acolo şi nici nu se clintise. „Ascultă, păpuşel", i-am zis, „poate ţi s-a paradit hardul. Vrei să te-ajut?" Nimic. „De cât timp stai aici?" Nimic. Atunci am şters-o.

Se apropie de bancul de lucru şi mângâie, cu un deget albicios, membrele metalice, lungi, ale călugăriţei. Înapoia mesei de lucru, agăţate pe foi vechi de melamină perforată, umflate de umezeală, sunt patente, şurubelniţe, un pistol cu bolţuri, o puşcă Daisy BB ruginită, cabluri coaxiale, cleşti, autosonde logice, letconuri, un osciloscop de buzunar, aparent fiecare unealtă din istoria umană, fără nici o încercare de-a le ordona, deşi încă nu l-am văzut pe Rubin ezitând.

— Am revenit mai târziu, urmează el. Am lăsat-o vreo oră. Leşinase deja, aşa c-am adus-o aici şi-am verificat exoscheletul. Se terminaseră bateriile. Cred c-atunci când s-au descărcat, tipa se târâse acolo şi se pregătea să moară de foame.

— Când s-a întâmplat asta?

— Cu o săptămână înainte de-a o lua la tine.

— Şi dacă murea? Dacă n-ai fi găsit-o?

— Cineva tot ar fi găsit-o. Ea nu putea cerşi *nimic,* pricepi? Doar să *ia.* Nu se putea-njosi.

Max a găsit agenţi pentru ea şi, după o zi, trei funcţionari superiori, extrem de spilcuiţi, au venit cu un Lear pe YVR. Lise n-a vrut să-i întâlnească în Pilot, insistând să-i aducem la Rubin, unde continua să doarmă.

— Bun venit în Couverville, a zis Rubin, când au apărut în uşă. Figura lui prelungă era pătată de unsoare, iar şliţul pantalonilor de salopetă zdrenţuiţi fusese prins cu o agrafă pentru hârtii, răsucită. Băieţii au zâmbit automat, totuşi surâsul fetei era cu o fracţiune mai autentic.

— Domnule Stark, rosti ea, am fost săptămână trecută la Londra. V-am văzut lucrarea de la Tate.

— *Fabrica de Baterii a lui Marcello,* încuviinţă Rubin. Englezii zic că-i scatologic... Ridică din umeri: Englezi... Adică cine ştie?

— Au dreptate. E şi foarte amuzantă.

Băieţii radiau ca nişte faruri de coastă, în costumele impecabile. Forşpanul ajunsese în Los Angeles. Ştiau...

— Iar tu eşti Lise, continuă ea, strecurându-se printre maldărele de *gomi* ale lui Rubin. În curând vei fi o persoană celebră, Lise. Avem multe de discutat.

Lise stătea locului, proptită în policarbon, iar privirea de pe faţa ei era cea văzută de mine, în acea noapte, în a-partamentul meu, când mă-ntrebase dacă nu vreau să mă culc cu ea. Însă dacă agenţii o observaseră, nu se trădară cu nimic. Erau profesionişti.

Mi-am spus că şi eu eram un profesionist.

Mi-am impus să mă relaxez.

În jurul Pieţii, focuri din gunoaie pâlpâie în butoaie de tablă. Ninsoarea continuă şi puştii se ghemuiesc deasupra flăcărilor, aidoma unor ciori artritice, ţopăind de pe un picior pe celălalt, cu vântul fluturându-le hainele întunecate. Sus, în boema de mahala din Fairview, nişte rufe au îngheţat pe sfoară, pătrate roz de cearşafuri, vizibile pe cafeniul din fundal şi pe vălmăşagul de antene pentru sateliţi şi panouri solare. Telul moriştii de vânt a unui ecolog se învârte întruna, se învârte întruna, precum un deget rotitor ce face un semn obscen la adresa taxelor pentru electricitate.

Rubin tropăie în galoşii L.L. Bean stropiţi cu vopsea, capul său masiv ghemuindu-se între umerii jachetei de armată cu două numere prea mare. La răstimpuri, unul dintre puştii ciuciţi îl arată cu degetul când trecem pe lângă ei, e gagiul care face chestiile alea aiurite, roboţii şi rahaturile.

— Ştii care-i problema ta? zice el când suntem sub pod, îndreptându-ne către Strada Patru. Tu eşti genul care *întotdeauna consultă manualul.* Orice lucru construit de oameni, orice fel de tehonologie trebuie să aibă un scop anume. Trebuie să facă ceva care să fie deja cunoscut cuiva. Dar dacă-i o tehnologie nouă, va deschide nişte domenii la care nu s-a mai gândit altcineva. Tu consulţi manualul, moşule, şi nu faci decât

ce scrie acolo. Şi te-apucă năbădăile când altcineva-l foloseşte ca să facă ceva ce nu ţi-a trecut prin cap. Aşa, ca Lise...

— N-a fost ea prima...

Deasupra capetelor noastre uruie traficul.

— Nu, da-s sigur că-i prima persoană cunoscută de tine care s-a translatat într-un program supercablat. Ai murit de grija ăluia, cum îl cheamă, care-a făcut-o acum trei, patru ani, puştiu-ăla franţuz, scriitorul?

— Nu prea m-a pus pe gânduri. O vrajă. Reclamă...

— El continuă să scrie. Chestia tare e că *va continua* să scrie, doar dacă nu-i distruge cineva mainframe-ul...

Mă strâmb şi scutur din cap.

— Dar nu-i *el,* aşa-i? E doar un program.

— O remarcă interesantă. Greu de spus... Cu Lise însă putem afla. Ea nu-i scriitoare.

Avea totul acolo, *Regii,* tăinuiţi în capul ei, aşa cum trupul îi era ascuns în exoschelet.

Agenţii i-au făcut contractul şi-au adus o echipă de producţie din Tokio. Ea le-a spus că la montaj mă voia pe mine. Am refuzat; Max m-a târât în biroul lui şi m-a ameninţat cu concedierea imediată. Dacă nu eram băgat şi eu, n-aveau nici un motiv să facă activităţile de studio în Pilot..Vancouver-ul nu era centrul lumii şi agenţii o voiau în Los Angeles. Pentru Max însemna o grămadă de bani şi ar fi avansat serios cu Pilotul Autonom. Nu i-am putut explica de ce refuzasem. Era prea aiurea, prea personal; ea se băga în ultima ei chestie. Sau aşa credeam pe-atunci. Însă Max vorbea serios. Într-adevăr, nu mi-a lăsat nici o şansă. Amândoi ştiam că alt angajament n-avea să-mi pice în braţe. Ne-am întors şi le-am zis agenţilor că hotărâsem: acceptam.

Ei şi-au arătat dinţii.

Lise a scos un inhalator plin de wizz şi a tras o doză uriaşă. Mi s-a părut c-am văzut-o pe impresară înălţând o sprinceană perfectă, dar aceea a fost toată dezaprobarea. După semnarea hârtiilor, Lise putea face, mai mult sau mai puţin, orice dorea.

Şi Lise a ştiut mereu ce dorea.

Am terminat *Regii î*n trei săptămâni, înregistrarea de bază. Am găsit o mulţime de motive să evit locuinţa lui Rubin, ba chiar

am ajuns să cred în unele dintre ele. Ea continua să locuiască acolo, deşi agenţii nu erau prea încântaţi de ceea ce li se părea a fi o totală lipsă de securitate. Mai târziu, Rubin mi-a spus c-a fost nevoit să-şi pună *propriul* agent să-i sune şi să facă scandal, dar apoi se pare că nu şi-au mai făcut griji. Nu ştiusem că Rubin avea un agent. Era întotdeauna uşor de uitat că Rubin Stark era mai faimos, pe-atunci, decât orice altă persoană cunoscută mie, cu siguranţă mai faimos decât credeam c-ar fi putut ajunge Lise. Ştiam că făcea o treabă babană, totuşi niciodată nu poţi avea habar cât de mare poate ajunge cineva.

Însă cât stăteam în Pilot, eram *pe treabă.* Lise mă uluia.

Parcă fusese născută pentru asta, deşi tehnologia care făcea totul posibil nici nu existase la naşterea ei. Qnd vezi aşa ceva, te întrebi câte mii, poate milioane de artişti fenomenali au murit muţi de-a lungul veacurilor, oameni care niciodată n-au putut ajunge poeţi, pictori sau saxofonişti, dar care aveau în ei chemarea respectivă, undele psihice aşteptând circuitul necesar decodificării...

În decursul şedinţelor de studio, am mai aflat câte ceva despre ea. Se născuse în Windsor. Tatăl era american, luptase în Peru şi revenise de-acolo nebun şi pe jumătate orb. Boala ei era congenitală. Avea bătături deoarece refuzase să-şi scoată vreodată exoscheletul, fiindcă începuse să se sufoce şi să moară la gândul totalei neputinţe. Avea patima wizzului, iar doza ei zilnică ar fi putut face criţă o echipă de fotbal.

Agenţii au adus medici care i-au capitonat policarbo-nul cu plastic spongios şi au acoperit rănile cu leucoplast. Au îndopat-o cu vitamine şi au încercat să-i regleze dieta, însă nimeni n-a încercat vreodată să-i ia inhalatorul.

I-au adus coafori şi machiori, recuziteri şi constructori vizuali, precum şi nişte hamsteri mititei şi şcoliţi pentru relaţiile cu publicul, iar ea suporta totul cu ceea ce ar fi putut să fie aproape un zâmbet.

În acele trei săptămâni, n-am stat deloc de vorbă. Doar discuţii tehnice de montaj; un cod extrem de restrictiv. Imaginile ei erau atât de puternice, atât de aparte, încât niciodată n-a fost nevoie să-mi explice un anume efect. Luam produsul brut şi-l aranjam, apoi i-l arătam. Lise spunea da sau nu, şi de obicei era da. Agenţii notau, încuviinţau, îl băteau pe spate pe Max Bell şi-l invitau la restaurant, iar salariul meu creştea.

Eram profesionist până în vârful unghiilor. Meticulos, îndatoritor şi politicos. Hotărâsem să nu mai cedez; nu m-am mai gândit niciodată la noaptea când plânsesem, în plus ştiam că fac cele mai bune chestii din cariera mea şi asta reprezenta un tonifiant în sine.

Apoi, într-o dimineaţă, pe la şase, după o şedinţă lungă, lungă — când ea obţinuse pentru prima dată secvenţa cotilionului sinistru, cea pe care puştii o numesc Dansul Stafiilor — Lise mi-a vorbit. Unul dintre agenţi fusese şi el acolo, arătându-şi dinţii, dar acum plecase şi Pilotul era cufundat în tăcere, cu excepţia bâzâitului unui ventilator, undeva, prin biroul lui Max.

— Casey, mi-a zis ea, cu un glas răguşit de wizz, iartă-mă că te-am lovit aşa de tare.

Vreme de un minut am crezut că se referea la înregistrarea de-abia terminată. Am ridicat ochii, am privit-o şi mi-am dat seama că eram singuri şi nu mai fusese singuri de când făcusem forşpanul.

Habar n-aveam ce să-i răspund. Nu ştiam nici măcar ce simţeam.

Susţinută în exoschelet, arăta mai rău decât în acea primă noapte, la Rubin. Sub fardurile cu care o acoperea echipa de machiaj, wizzul o devora şi uneori ţi se părea că întrevezi un cap de mort răsărind dinapoia chipului unei adolescente nu foarte frumoasă. Habar n-aveam care era vârsta ei reală. Nici bătrână, nici tânără...

— Efect de pantă, am spus, bobinând un cablu.

— Ce-i asta?

— Modul naturii de-a te anunţa să-ţi termini treaba. Un fel de lege matematică: afirmă că un stimul anume îţi poate oferi numai de „n" ori o senzaţie de satisfacţie, chiar dacă măreşti dozele. Însă *niciodată* n-o să fie la fel de bine ca la început. Sau, n-ar trebui să fie... Ăsta-i cusurul creatorilor de droguri: sunt prea deştepţi. Chestia asta cu care-i tragi tu are pe una dintre molecule o codiţă, care te opreşte să transformi adrenalina descompusă în adrenocrom. Dacă n-ar face aşa, ai fi de-acum schizofrenică. N-ai nici o problemă, Lise? Vreo apnee, ceva? Nu te trezeşti din somn cu senzaţia de sufocare?

Dar nici măcar nu eram sigur că simţeam furia pe care mi-o auzeam în glas...

Lise mă privea cu ochii ei cenuşii, decoloraţi. Recuzi-terii îi înlocuiseră jacheta cumpărată de la solduri cu un bluzon mătuit, negru şi gălbui, care învelea mai bine coastele din policarbon. Închidea totdeauna fermoarul până sub bărbie, deşi în studio era înăbuşitor de cald. Cu o zi înainte, coaforii încercaseră ceva nou, dar dăduseră greş şi părul ei aspru şi negru era o explozie şuie deasupra chipului supt, triunghiular. Mă privea şi i-am simţit iarăşi concentrarea aceea asupra unui ţel anume.

— Eu nu dorm, Casey.

Abia târziu, mult mai târziu, mi-am amintit că-şi ceruse iertare. N-a mai făcut-o niciodată, şi a fost singura dată când am auzit-o spunând ceva care nu părea potrivit pentru ea.

Mesele lui Rubin constau din sandvişuri de la automate, semipreparate pakistaneze şi espresso. Niciodată nu l-am văzut consumând altceva. Mâncăm samosa într-o

prăvălie strâmtă de pe Patru, unde există o singură măsuţă din plastic, înghesuită între tejghea şi uşa toaletei. Rubin îşi înfulecă duzina de samose, şase cu carne şi şase cu legume, absorbit, nesinchisindu-se să-şi şteargă bărbia. Iubeşte locul acesta. Îl urăşte pe barmanul grec; relaţia este reciprocă, o adevărată legătură. Dacă barmanul n-ar mai lucra aici, Rubin n-ar mai frecventa localul. Grecul fixează firimiturile de pe bărbia şi jacheta lui Rubin. Între două samose, Rubin îi răspunde cu priviri tot atât de fioroase, cu ochii îngustaţi înapoia lentilelor pătrate, înrămate în oţel.

Samosele reprezintă prânzul. Dejunul va fi salată de ouă, întinsă pe felii de pâine albă precum pielea de mort, împachetate într-unui din triunghiuleţele de plastic lăptos, după şase ceşcuţe de espresso, otrăvitor de amară.

— Nu te-ai prins, Casey. Mă priveşte din adâncimile pătate de amprente ale ochelarilor: Pentru că nu ştii să gândeşti colateral. Tu consulţi manualul. Ce crezi că voia ea? Sex? Mai mult wizz? O călătorie-n jurul lumii? Trecuse de fazele astea. De-aia era aşa de puternică. De-aia *Regii Somnului* i-aşa de tare, şi de-aia-l cumpără puştii, pentru că *cred* în el. Ei ştiu. Puştii ăia din Piaţă, care-şi încălzesc fundurile lângă foc şi se-ntreabă dac-o să găsească un culcuş peste noapte, ei cred în el. E cel mai tare soft din ultimii opt ani. Un tip dintr-o prăvălie din

Grainville mi-a zis că i se fură mai mulţi *Regi* decât tot ce vinde el. Zicea c-are necazuri, chiar dacă le ţine-n magazie... Ea-i mare pentru c-a fost ce sunt ei, ba chiar şi mai mult. Ea ştie, moşule. Fără vise, fără speranţe. Tu nu vezi gratiile puştilor, Casey, da' ei prind tot mai mult şpilu' că n-ajung *nicăieri.* Îşi îndepărtează de pe bărbie o bucăţică unsuroasă de carne, lăsând altele trei: Şi ea le-a cântat, le-a zis-o aşa cum ei nu pot. Le-a pictat un tablou. Iar cu banii şi-a cumpărat evadarea, asta-i tot.

Privesc aburii condensându-se şi prelingându-se pe geam, în picături mari, lăsând dâre. Dincolo de fereastră pot distinge o Lada, parţial vandalizată, cu roţile furate, stând cu osiile direct pe pavaj.

— Câţi au făcut-o, Rubin? Ai idee?

— Nu prea mulţi. Oricum, e greu de zis, pentru că majoritatea sunt probabil politicieni despre care credem că-s bine, mersi. Mă fixează straniu: Nu-i prea plăcută chestia. În tot cazul, ei au fost primii. Continuă să fie prea scump pentru milionarii obişnuiţi, deşi eu am auzit de cel puţin şapte. Se zice că Mitsubishi i-a făcut-o lui Wein-berg, înainte ca sistemul imunitar s-o ia razna. Era şeful laboratorului lor de hibrizi din Okayama. Oricum, au destule rezerve în monoclonale, aşa că poate-i adevărat. Dup-aia, Langlais, puştiu' ăla franţuz, scriitorul. Ridică din umeri: Lise n-avea bani pentru aşa ceva. Nu i-ar avea nici acum. Dar s-a băgat pe fir unde trebuia şi când trebuia. Era pe ducă, era-n Hollywood şi toţi puteau vedea deja ce-aveau să facă *Regii.*

În ziua când am terminat, dintr-o navetă JAL din Londra a debarcat o trupă: patru puşti slăbănogi, evoluând ca o maşinărie bine unsă şi afişând un simţ hipertrofiat al modei, precum şi o totală lipsă de trac. I-am instalat în linie, în Pilot, pe scaunele Ikea de studio, albe şi identice, i-am mânjit cu pastă salină pe tâmple, am fixat trozii şi-am rulat una din versiunile a ceea ce urma să devină *Regii Somnului.* Când s-a terminat, toţi au început să vorbească simultan, ignorându-mă complet, în dialectul britanic al limbajului ezoteric utilizat de muzicieni — patru perechi de mâini albicioase despicând aerul.

Am putut înţelege îndeajuns ca să pricep că erau excitaţi. Li se părea bun. Atunci mi-am îmbrăcat jacheta şi am plecat. Puteau să-şi şteargă şi singuri pasta.

În seara aceea, am văzut-o pentru ultima date pe Lise, deşi nu plănuisem nimic.

Întorcându-ne în Piaţă, cu Rubin digerându-şi zgomotos cina, stopurile roşii se reflectau pe piatra cubică udă. Dincolo de Piaţă, oraşul — aidoma unei sculpturi din lumină, o minciună, unde cei distruşi şi cei pierduţi se îngroapă în *gomi*-ul care sporeşte, precum humusul, la bazele turnurilor din sticlă...

— Mâine plec la Frankfurt, pentru un vernisaj. Nu vrei să vii? Te pot băga ca tehnician. Se strânge şi mai mult în jacheta de armată: Nu te plătesc, da' drumu-i gratis! Dacă vrei...

O ofertă ciudată, venind din partea lui; ştiu c-o face pentru că-mi poartă de grijă, crede că atitudinea mea faţă de Lise e stranie, şi singura lui idee este să mă scoată din oraş.

— La Frankfurt e mai frig ca aici.

— Poate c-ai nevoie de-o schimbare, Casey. Nu ştiu...

— Mersi, dar Max are multe pe cap. Pilotu-i o afacere mare acum, vin fel de fel...

— Asa-i.

După ce-am lăsat trupa în Pilot, am plecat acasă. Am mers pe strada Patru şi-am luat troleul, pe lângă vitrinele pe care le văd zilnic, toate ţipătoare şi luminate â giorno, haine, încălţăminte şi software, motociclete japoneze, ghemuite aidoma unor scorpioni din email imaculat, mobilier italienesc. Vitrinele se modifică o dată cu anotimpurile, magazinele apar şi dispar. Acum ne aflam în ajunul sărbătorilor, şi pe stradă erau mai mulţi oameni, multe cupluri, trecând grăbiţi şi preocupaţi pe lângă vitrinele sclipitoare, încercând să rezolve acel micuţ ceva pentru cineva, jumătate dintre fete purtând cizme din nailon, căptuşite, înalte până la şold, apărute iarna trecută la New York, cele despre care Rubin spune că le dă aspectul unor bolnave de elefantiazis. Am surâs amintindu-mi şi, brusc, mi-am dat seama: într-adevăr, se sfârşise, terminasem cu Lise, iar ea avea să fie absorbită de Hollywood, la fel de implacabil de parcă i-ar fi

alunecat piciorul într-o gaură neagră, atrasă de inimaginabila forţă gravitaţională a Lovelelor Babane. Gândindu-mă aşa, că ea se dusese — *probabil* se dusese, de-acum — mi-am coborât un fel de gardă interioară şi-am simţit marginile compătimirii mele. Doar marginile, pentru că nu voiam să-mi stric seara. Doream să-mi fac de cap. Trecuse ceva vreme...

Am coborât în staţia mea şi ascensorul a pornit de prima dată. Semn bun, mi-am spus. Am urcat. M-am dezbrăcat şi-am făcut duş, am îmbrăcat o cămaşă curată, apoi am băgat nişte burritos la microunde. Simte-te normal, mi-am sfătuit imaginea pe când mă bărbieream. Ai muncit din greu. Cărţile de credit îţi sunt tot mai grase. E timpul să iei măsuri.

Burritos aveau un gust de carton, totuşi am decis că-mi plăceau tocmai datorită banalului lor agresiv. Lăsasem maşina în Burnaby, să-mi încarce bateria cu hidrogen defectă, aşa încât n-aveam grija şofatului. Puteam ieşi să-mi beau minţile, iar dimineaţa să-i sun şi să mă dau bolnav. Max n-avea să facă scandal; eram băiatul lui de aur. Îmi era dator.

Îmi eşti dator, Max, m-am adresat sticlei brumate de Moskovskaia, pescuită din congelator. Mi-eşti dator pe viaţă. Am petrecut trei săptămâni, montând visele şi coşmarele unei fiinţe extrem de nefericite, Max. Pentru tine. Ca să prosperi tu, Max. Am turnat trei degete de votcă într-un pahar din plastic, rămas de la o petrecere dată în urmă cu un an, şi m-am întors în sufragerie.

Uneori mi se pare că aici nu trăieşte o persoană anume. Nu pentru că ar fi dezordine; sunt ordonat, chiar dacă fac curăţenie în mod automat şi-mi amintesc că şterg până şi praful de pe ramele posterelor, totuşi, uneori, încăperea îmi dă fiori prin acumularea de bunuri de consum fundamentale. Nu spun că aş dori s-o umplu cu pisici sau plante ornamentale, însă câteodată văd că aici ar putea locui oricine, oricine poate fi proprietarul acestor obiecte, şi totul îmi pare interschimbabil, viaţa mea cu a voastră, viaţa mea cu a oricui...

Bănuiesc că şi Rubin vede lucrurile la fel, întotdeauna, dar pentru el reprezintă o sursă de tărie. El trăieşte în gunoaiele altora şi tot ce târăşte acasă trebuie să fi fost nou şi strălucitor cândva, trebuie să fi însemnat ceva, oricât de puţin timp, pentru cineva. De aceea încarcă totul în camioneta lui trăsnită şi le duce acasă, unde le lasă să fermenteze până-i vine vreo idee

nouă, ce-ar putea face din ele. Odată mi-a arătat un album de artă din secolul douăzeci, care-i plăcea, şi înăuntru exista fotografia unei sculpturi mecanice denumită *Păsările moarte zboară iarăşi,* o maşinărie ce rotea păsări într-adevăr moarte, înşiruite pe sârmă, iar el surâdea şi încuviinţa din cap; şi am înţeles că-l simţea pe autor ca pe un fel de strămoş spiritual. Totuşi, ce-ar fi putut face Rubin cu posterele mele înrămate şi cu salteaua mexicană, din Golf, sau cu patul de poliuretan de la Ikea? La urma urmei, mi-am spus, luând prima sorbitură rece ca gheaţa, s-ar gândi la ceva, pentru că de-aia, dintre noi doi, el era faimosul artist.

M-am apropiat de fereastră şi mi-am lipit fruntea de geamul la fel de rece ca şi paharul din mână. E timpul să pleci, mi-am zis. Dovedeşti simptomele de anxietate ale celibatarului citadin. Există remedii. Bea. Pleacă.

În noaptea aceea, n-am izbutit să mă binedispun. Nici n-am avut maturul bun-simţ să renunţ, să merg acasă, să mă uit la vreun film vechi şi să adorm pe saltea. Tensiunea acumulată de trei săptămâni mă conducea precum arcul unui ceas mecanic, şi am pornit ticăind prin oraş, ungându-mi avansul, mai mult sau mai puţin aleator, cu băutură. Destul de repede, am priceput că era una din acele nopţi când luneci într-un continuum paralel, într-un oraş perfect asemănător celui unde trăieşti, cu excepţia neliniştitoarei diferenţe de-a nu conţine nici măcar o singură persoană iubită, cunoscută, sau cu care măcar să fi discutat vreodată. Nopţi când intri într-un bar cunoscut şi constaţi că tocmai a fost înlocuit întregul personal; atunci îţi dai seama că adevăratul motiv care te-a adus acolo a fost, pur şi simplu, nevoia de-a vedea un chip familiar, o chelneriţă sau un barman, pe oricine... Este ştiut că aşa ceva nu te poate binedispune.

Totuşi am ţinut-o întruna, prin vreo şapte-opt localuri, şi-n cele din urmă am ajuns într-un club din West End, ce părea că nu mai fusese redecorat din anii nouăzeci. Multă poleială din crom jupuindu-se peste plastic şi holograme tremurătoare, dându-ţi dureri de cap când te concentrai asupra lor. Cred că Barry îmi povestise despre locul ăsta, însă nu-mi pot imagina de ce-o făcuse. Am privit în jur şi am rânjit. Dacă eram pe urma deprimării, ajunsesem la destinaţie. Da, mi-am spus, cocoţându-mă pe unul dintre taburetele barului, era cu adevărat trist, o mizerie reală. Îndeajuns de jalnic pentru a stopa inerţia

nopţii mele ratate, ceea ce, neîndoios, era bine. Aveam să mai trag un şnaps, aşa, să mă ţină pe drum, s-admir grota, apoi s-o iau spre casă.

Atunci am zărit-o pe Lise.

Ea nu mă văzuse, nu încă, şi eu continuam să port gulerul hainei din tweed ridicat, apărându-mă de ger. Stătea tot la bar, ceva mai încolo, cu două pahare goale dinaintea ei, nişte sonde înalte din cele care au înăuntru umbreluţe Hong Kong sau sirene din plastic, iar când şi-a ridicat privirea spre băiatul de alături, am întrezărit wizzul fulgerându-i în ochi şi am ştiut că paharele nu avuseseră alcool, deoarece dozele pe care le lua ea nu tolerau amestecul. Puştiul era însă făcut, rânjind beat şi moale, gata să lunece de pe scaun şi bolborosind ceva, străduindu-se din răsputeri să-şi focalizeze privirea şi s-o distingă mai bine pe Lise, care stătea cu bluzonul din piele neagră al recuziterilor încheiat până sub bărbie şi cu oasele craniului gata să ardă prin faţa ei albă, precum un bec de o mie de waţi. Şi, văzând asta, văzând-o acolo, am înţeles dintr-o dată o mulţime de lucruri.

Că ea murea cu adevărat, fie datorită wizzului, fie a bolii, fie din combinaţia celor două. Că ea ştia asta al dracului de bine. Că băiatul de alături era prea pilit ca să bănuiască exoscheletul, totuşi nu atât de beat încât să nu fi remarcat jacheta luxoasă şi banii cu care Lise plătise băutura. Iar ceea ce vedeam era exact ceea ce părea.

Cu toate acestea, nu puteam pune lucrurile cap la cap, nu puteam calcula. Înăuntrul meu, ceva se crispa înfiorat.

Ea surâdea sau, oricum, schiţa ceva despre care credea că-i un zâmbet, o expresie adecvată situaţiei, încuviinţând uneori la aiurelile împleticite ale băiatului, şi atunci mi-am amintit replica aceea oribilă, că uneori îi place să privească.

Acum mai ştiu ceva. Ştiu că dacă n-aş fi fost acolo, dacă nu i-aş fi întâlnit, aş fi putut accepta tot ce s-a petrecut mai târziu. Aş fi putut găsi chiar un fel de-a mă bucura pentru ea, sau un fel de-a mă încrede în ceea ce a devenit ea de atunci sau ce a construit cu imaginea ei, un program ce pretinde că este Lise, mergând până acolo încât chiar crede că este ea. Aş fi putut fi de acord cu părerea lui Rubin că, într-adevăr, depăşise totul, Sfânta Noastră Ioană Hi-Tech, arzând pentru contopirea cu divinitatea aceea supercablată din Hollywood, că nimic nu era important pentru ea, cu excepţia momentului plecării. Că a

azvârlit, cu un strigăt de uşurare, trupul cel sărman şi trist, eliberat din cătuşele de policarbon, şi carnea blestemată. Ei bine, poate că, la urma urmei, a făcut-o. Poate că aşa a fost. Eu sunt convins că aşa îşi închipuie ea lucrurile.

Însă zărind-o acolo, cu degetele puştiului beat în mâna ei, o mână ce nu putea simţi, am priceput, o dată pentru totdeauna, că niciodată o motivaţie umană nu este absolut clară. Până şi Lise, cu pornirea ei corozivă, dementă, spre cariera de star şi nemurirea cibernetică, avea slăbiciuni. Era umană, într-un mod pe care-l detestam, fiindcă îl acceptam.

Ştiam că în noaptea aceea ieşise pentru a-şi lua adio de la ea însăşi. Pentru a găsi pe cineva îndeajuns de criţă ca să i-o tragă. Întrucât, atunci am înţeles, era adevărat: îi plăcea să privească.

Bănuiesc că m-a văzut când am ieşit. Practic, alergam. Dacă m-a observat, cred că m-a urât mai mult decât oricând, pentru oroarea şi mila de pe chipul meu.

N-am mai văzut-o niciodată.

Într-o bună zi, îl voi întreba pe Rubin de ce nu ştie să prepare decât Wild Turkey cu sifon. Băutură de calibru industrial. Îmi întinde ceaşca de aluminiu deformată, în vreme ce, în jurul nostru, încăperea ticăie şi foieşte de activitatea tainică a micilor lui construcţii.

— Ar trebui să vii la Frankfurt, repetă el.

— De ce, Rubin?

— Pentru că-n curând ea o să te sune. Şi nu cred că eşti pregătit pentru aşa ceva. Eşti încă dat peste cap şi-o să vorbească exact ca ea, o să gândească exact ca ea, şi-atunci o să devii şi tu ciudat. Hai cu mine-n Frankfurt, să schimbi aerul. N-o să ştie că eşti acolo.

— Ţi-am spus, rostesc, revăzând-o în barul acela, am multă treabă. Max...

— Dă-l dracu' pe Max. Tu l-ai îmbogăţit. De-acu' poate să stea cu braţele-ncrucişate. Şi tu te-ai îmbogăţit din drepturile tale la *Regi,* dacă n-ai fi aşa de încăpăţânat să nu-ţi verifici contul. Îţi poţi permite un concediu.

Îl privesc şi mă-ntreb dacă să-i spun de ultima întâlnire.

— Rubin, mulţumesc, moşule, dar...

Oftează şi bea.
— Da' ce?
— Rubin, dacă mă caută, va fi *ea?*
Se uită îndelung la mine.
— Dumnezeu ştie! Ceaşca îi clincăne pe masă: Adică, tehnologia există, Casey, şi-atunci cine, moşule, zău, cine poate şti?
— Tu zici să vin cu tine-n Frankfurt?
Îşi scoate ochelarii cu rame din oţel şi-i lustruieşte neîndemânatic pe poalele cămăşii din lână tricotată.
— Aşa zic. Ai nevoie de-odihnă. Poate că nu-ti trebuie acum, da' mai târziu o s-ai nevoie.
— Cum adică?
— Când va trebui să montezi următoarea ei creaţie. Ceea ce, cu siguranţă, se va-ntâmpla în curând, pentru că are nevoie de bani. Ocupă o grămadă de ROM pe un mainframe de corporaţie şi câştigul de pe urma *Regilor* n-ar fi ajuns nici măcar ca şperţ s-o bage acolo. Iar tu eşti monteurul ei, Casey. Care-i altul?
Eu îl privesc punându-şi ochelarii înapoi pe nas şi parcă nici nu mă pot clinti.
— Care-i altul, moşule?
Şi tocmai atunci, una dintre construcţiile lui clincăne, un sunet micuţ şi cristalin, şi-mi dau seama că are dreptate.
